

КАРИКА ДРУГА

Седимо на жардинијери испред баште хотела „Москва”. То је само срце града, али изгледа као да га је овога пута чак и пролеће заобишло (устукнувши пред летом) и дотакло само предграђа. Седимо једно поред другог, веома близу па се наизглед скоро дотичемо телима, али разговор међу нама је мало натегнут, што и није необично за двоје људи који седе први пут заједно на жардинијери, нарочито ако је ова пуна светлог цвећа.

Понекад, али само понекад, не волим лето у овом граду, јер видим ствари које не би требало да се десе. Видим их можда зато што проводим више времена на улицама по којима, заједно са мношћом, ходи и сунце. Данас сам видела жену која није била уплашена, чак ни уплакана, само је била, па била је... потпуно сама. Неочекивано и без видљивог разлога хватала је пролазнике за руку и говорила им је: „Зар не разумете, он је мој муж, и није ме брига ако је мртав, не можете никако да нас раздвојите!“ Те јасне речи, пуне за мене необјашњиве осуде, нису узнемириле никога осим мене. Не знам како сунце уопште може да дозволи да заједно с њим по улицама корачају таква бол и самоћа?

Помишљавам да ништа од овога не бих смела да кажем човеку поред себе. Леђима смо окренути Улици српских владара која се стреловито пружа наизглед без краја и без одредишта. Гледамо у башту препуну људи из којих се изгледом и држањем издвајају конобари, махом уљудних, али не и радосних лица, зато што ни

њих пролеће није дотакло. Доносе парчиће торте невестоватних имена, кафу, цеђене сокове и сокове у малим флашицама које, пре но што скину запушаче, протресу (без икакве потребе) и тек онда сипају у чаше гостима већ помахниталим од чекања.

Он се окреће због звука који се издвојио из мноштва звукова са улице, упирући прстом у правцу мотора који је управо протутњио. Каже: „Јамаха, модел Поноћна звезда, двоцилиндрични. Има ваздушно хлађење.“ Ја сам више збуњена но заинтересована али то, разумљиво, не показујем. Сада сам и ја окренута улици и с места на коме сам једва да могу да видим Крсмановићеву палату. Испред ње ми је једном младић заказао први састанак. Рекао је, додирнувши ме плахо по образу: „Видимо се у осам испред Зграде протокола.“ За мене је то била Крсмановићева палата, на протоколе нисам ни помишљала. Уосталом, зар 'палата' није прикладније одредиште за двоје људи који се управо спремају да се воле? То је тако романтично. Зашто би љубав почињала испред Зграде протокола? Нисам знала шта о томе да мислим. Чудновато је то, двоје људи назива исту ствар различитим именима, и обоје су у праву. И мада је тај састанак био давно сећам се, док сам тако лупала главу, да сам у једном тренутку помислила да су споменици сами по себи важни, без обзира какво им име наденули, а та зграда је била поврх свега и споменик културе, па је можда и то имало неке везе. Имала је заштиту државе, што умногоме мења ситуацију, јасна ствар. Али уверена сам да ми мисли не би скретале на ту страну да сам била довољно заљубљена. Хоћу да кажем, да сам истински била заљубљена, било би ми важно да га видим те вечери у осам. Ишчекивала бих то, и ишчекивање би свакако било изнурујуће, али и лепо у исти

мах. Шта ће се десити у осам? Да ли ћемо се одмах пољубити и то тако да нам се осим усана и трепавице дотакну? Или ћемо се само поздравити стидљиво. Можда уопште неће доћи, или ће ми се смејати са другарима сакривен у некој капији преко пута, јер ја ћу се улепшати највише што могу и то ће само по себи изазивати веселост. То је требало да се питам. Али нисам. Вероватно нам је зато тај састанак био не само први него и једини. Како год, јасно ми је да је и палату некако заобишло пролеће и то почиње да ме изједа па питам мушкарца поред себе да ли се и њему чини да су предграђа данас много веселија од овог ужурбаног места на којем се ми налазимо. Он не одговара директно на моје питање, осим што каже нешто о томе да је веселост варљива, и додаје још нешто, али не разумем добро шта. Сасвим задовољан оним што је управо рекао, ставља своју кесу поред жардинијере, као да сада може да се опусти. Ја са својом још увек не знам шта ћу па је премештам из руку на крило, и наново у руке али на тротоар не могу да је спустим, јер за разлику од њега, ја се не осећам опуштено. Он је опуштен јер мисли на свој сан, Поноћну звезду, и то је у реду, јер свако живи на овом свету има свој сан у којем се осећа безбрижно и опуштено. Али, има ли места за мене у његовом сну? Можда је још рано да о томе размишљам. Јер, ако има, то би онда могло бити обавезујуће, а ја, Бог ми је сведок, немам никакву жељу да се обавежем.

На први поглед је јасно да смо до овог сусрета водили сасвим различите животе, зато што нам чак и кесе различито изгледају. Што се мог живота тиче, у њему су, врло дуго, најважнији били људи. Мислим да је то начисто погрешно, али нисам умела другачије. Не знам да ли бих некоме морала због тога да се извиним. Ипак, моја концепција је у раној младости функциони-